

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 114/2012-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. mája 2012 predbežne prerokoval sťažnosť I. Š., P., zastúpeného advokátom JUDr. M. B., Advokátska kancelária, M., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Okresného súdu Poprad č. k. 7 C 203/2009-356 z 22. septembra 2011 a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1, ako aj práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Krajského súdu v Prešove č. k. 2 Co 125/2011-425 z 20. decembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. Š. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. marca 2012 doručená sťažnosť I. Š. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) č. k. 7 C 203/2009-356 z 22. septembra 2011 a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru rozhodnutím Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Co 125/2011-425 z 20. decembra 2011.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je účastníkom konania na strane žalovaného o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Konanie je na okresnom súde vedené pod sp. zn. 7 C 203/2009.

Na návrh žalobkyne okresný súd 21. júna 2010 uznesením sp. zn. 7 C 203/2009 rozhodol tak, že predbežným nariadením uložil sťažovateľovi, aby sa zdržal akéhokoľvek konania, ktorým by previedol vlastnícke právo na tretiu osobu, založil, zaťažil vecným bremenom, prenajal alebo inak scudzil byt č. ... na ... v P.

Dňa 15. mája 2011 podal sťažovateľ návrh na zrušenie predbežného opatrenia. Okresný súd jeho návrh uznesením č. k. 7 C 203/2009-356 z 22. septembra 2011 zamietol.

Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie. Dôvodil najmä tým, že v konaní o vyporiadanie BSM nie je možné rozhodovať o iných právach ako o právach z vyporiadania BSM (okrem iného aj s poukázaním na to, že za konanie o vyporiadanie BSM sa vyrubuje súdny poplatok v paušálnej výške 66 € a konanie o inom nároku je spoplatňované podľa hodnoty sporu) a že okresný súd v uznesení č. k. 7 C 203/2009-80 a krajský súd v uznesení sp. zn. 13 Co 126/2010 sa opierali najmä o tvrdenie, že navrhovateľka osvedčila časové vymedzenie rekonštrukcie na obdobie počas trvania

manželstva, pričom z výpovede žalobkyne sa táto skutočnosť ukázala ako nesprávna. Ďalej poukázal na fakt, že žalobkyňa vo svojom vyjadrení neurčila, z akého právneho dôvodu žiada „vrátenie finančných prostriedkov“, a že objektívne právo takýto právny nárok nepozná. Namietal aj nepreskúmateľnosť odôvodnenia okresného súdu, ako aj to, že mu svojím postupom zmaril právo konať pred súdom a právo na súdnu ochranu.

Krajský súd potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 7 C 203/2009-356. Sťažovateľ poukázal na to, že súd to odôvodnil odchyľne od uznesenia toho istého súdu v prípade jeho odvolania proti nariadeniu predbežného opatrenia (sp. zn. 13 Co 126/2010).

Krajský súd konštatoval že sa stotožnil s tvrdením žalobkyne z jej vyjadrenia z 22. augusta 2011, v ktorom uviedla, že v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 203/2009 si uplatnila okrem nároku z vyporiadania BSM aj nárok na vrátenie finančných prostriedkov na rekonštrukciu bytu, i keď súd vôbec neskúmal, či má taký nárok oporu v zákone. Keďže z vyjadrenia navrhovateľky z 22. augusta 2011 nie je zrejmé, na základe akej právnej normy vzniesla nárok na vrátenie finančných prostriedkov z rekonštrukcie bytu, je sťažovateľ toho názoru, že súd bol povinný tento nárok skúmať, právne kvalifikovať a pri rozhodovaní o návrhu na zrušenie predbežného opatrenia aj skúmať, či navrhovateľka takýto nárok má a či je pravdepodobné, že jej bude priznaný v súdnom konaní, tak ako to vyžaduje pri nariadení predbežného opatrenia.

Vo veci podaného podnetu generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky stále nie je rozhodnuté. Podľa § 33 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov má prokurátor na vybavenie podnetu dva mesiace.

Požiadavku priznania primeraného finančného zadosťučinenia 10 000 € sťažovateľ odôvodnil tým, že porušenia jeho základných práv zo strany okresného súdu a krajského súdu majú dlhodobý nepriaznivý účinok na neho, pretože nemôže použiť svoj majetok na vyrovnanie finančných záväzkov voči jeho veriteľom.

Porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy vidí sťažovateľ v tom, že «v odôvodnení uznesenia č. k. 2 Co 125/2011 KS Prešov konštatoval, že súdy pri nariadení predbežného opatrenia a následne pri rozhodovaní o mojom odvolaní zo dňa 18. 8. 2010 akceptovali skutkovú situáciu, že žalobkyňa „v návrhu na nariadenie predbežného opatrenia poukazovala na to, že rozsiahla rekonštrukcia tohto bytu bola

vykonávaná už od polovice roka 2005 a teda pred uzavretím manželstva a následne aj v dobe trvania ich manželstva s tým, že v tomto smere išlo o investovanie hlavne jej osobných finančných prostriedkov. V dôsledku takto danej skutkovej situácie súdy akceptovali návrh na nariadenie predbežného opatrenia“. ...

V petite žaloby je uvedené, že „Z vecí patriacich do BSM sa do výlučného vlastníctva prikazuje... žalovanému zariadenie a celá rekonštrukcia bytu na ... v P... Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 16.600 €... na vyrovnanie majetkovej hodnoty, ktorú pri vyporiadaní obdržal“. Z uvedeného je jednoznačné, že žalobkyňa žiadala rekonštrukciu (aj náklady na ňu) vysporiadať v rámci vysporiadania majetku v BSM. Do dnešného dňa nebol zo strany žalobkyne vznesený návrh na zmenu návrhu na začatie konania podľa § 95 ods. 1 OSP. O zmene návrhu súd rozhoduje uznesením a nakoľko sa v spise nenachádza, je zřejmé, že zmenu návrhu súd nepovolil. Navrhovateľke ani nepodala inú žalobu voči mojej osobe, ktorou by sa domáhala „vrátenia finančných prostriedkov“, a kedy by súd mohol rozhodnúť o spojení vecí podľa § 112 ods. 1 OSP. Mám teda za to, že tvrdenie navrhovateľky v jej vyjadrení zo dňa 22. 8. 2011, že si v konaní uplatnila aj iný nárok okrem nároku z vyporiadania BSM, a to nárok na „vrátenie finančných prostriedkov“, je účelovým tvrdením, ktoré nemá oporu v procesnom (ani hmotnom) práve. ... Tým porušili moje právo na konanie pred nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy i princíp rovnosti účastníkov konania podľa § 47 ods. 3 Ústavy, nakoľko pri posudzovaní oprávnenosti trvania predbežného opatrenia sledovali jednoznačne zámer „poskytnúť navrhovateľke dočasnú ochranu“, avšak nezohľadňovali intenzitu zásahu do môjho ústavného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy. Navyše, súdy svojím postupom porušili ust. čl. 20 ods. 4 Ústavy, nakoľko mi moje vlastnícke právo obmedzujú nad nevyhnutnú mieru. Dokazovaním vo veci samej bolo preukázané, že nárok žalobkyne voči mojej osobe z vyporiadania BSM zďaleka nedosiahne výšku, akú uviedla v návrhu na nariadenie predbežného opatrenia. A ani jej tvrdenie o uplatnení iného nároku neobstojí, nakoľko mám za to, že taký nárok je potrebné vylúčiť na samostatné konanie. Navrhovateľka doteraz nepodala okrem žaloby na vyporiadanie BSM žiadny iný žalobný návrh a jej tvrdenie o tom, že si v konaní o vyporiadanie BSM uplatnila aj iný nárok, je len účelové tvrdenie, čo je zřejmé zo žalobného petitu žaloby na vyporiadanie BSM zo dňa 29. 12. 2009, kde sa domáha

vyporiadania BSM. Z týchto dôvodov konanie súdov je v rozpore s ust. čl. 20 ods. 4 Ústavy.».

Porušenie práva zaručeného v čl. 6 dohovoru vidí sťažovateľ v tom, že

«a) z argumentácie OS Poprad a KS Prešov vo všetkých uzneseniach nie je zrejmé, z akého dôvodu je predbežné opatrenie nariadené (dočasná úprava pomerov alebo obava, že by výkon rozhodnutia bol ohrozený - § 74 ods. 1 O. s. p., príp. § 102 ods. 1 O. s. p. -zabezpečenie dôkazu). V odôvodneniach sú uvedené všeobecné formulácie, avšak bez upresnenia, čím nie je možné preskúmať úvahu súdov o potrebe ochrany práva navrhovateľky,

b) z uznesení OS Poprad 7 C 203/2009-356 ani KS Prešov 2 Co 125/2011 nie je možné zistiť, ako právne kvalifikovali navrhovateľkou tvrdený nárok na „vrátenie finančných prostriedkov“.,

c) KS Prešov v odôvodnení uznesenia 2 Co 125/2011 uviedol „Návrh žalobkyne na vyporiadanie finančných prostriedkov o ktorých tvrdí, že boli jej výlučným vlastníctvom je nepochybne predmetom tohto konania a jeho dôvodnosť v nadväznosti na vykonané dokazovanie potvrdí prvostupňový súd pri rozhodovaní o veci samej.“ Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že ani KS Prešov nepovažuje existenciu nároku navrhovateľky „na vrátenie finančných prostriedkov“ za preukázanú a odkazuje na ďalšie dokazovanie, ktorým sa môže potvrdiť alebo vyvrátiť nárok žalobkyne. Tým súd koná jednostranne, v prospech žalobkyne, nerešpektujúc moje právo vlastníť a slobodne užívať majetok. ...

d) v odôvodnení uznesenia č. k. 2 Co 125/2011 KS Prešov konštatoval, že súdy pri nariadení predbežného opatrenia a následne pri rozhodovaní o mojom odvolaní zo dňa 18. 8. 2010 akceptovali skutkovú situáciu, že žalobkyňa „v návrhu na nariadenie predbežného opatrenia poukazovala na to, že rozsiahla rekonštrukcia tohto bytu bola vykonávaná už od polovice roka 2005 a teda pred uzavretím manželstva a následne aj v dobe trvania ich manželstva s tým, že v tomto smere išlo o investovanie hlavne jej osobných finančných prostriedkov. V dôsledku takto danej skutkovej situácie súdy akceptovali návrh na nariadenie predbežného opatrenia“. Toto tvrdenie je v úplnom rozpore s odôvodnením uznesenia OS Poprad č. k. 7 C 203/2009-80 zo dňa 21. 6. 2010 aj s odôvodnením uznesenia KS Prešov č. k. 3 Co 126/2011. ...

e) z argumentácie oboch súdov vo všetkých uzneseniach nie je zrejmé, z akého dôvodu je predbežné opatrenie nariadené (dočasná úprava pomerov alebo obava, že by výkon rozhodnutia bol ohrozený - § 74 ods. 1 O. s. p., príp. § 102 ods. 1 O. s. p. - zabezpečenie dôkazu). V odôvodneniach sú uvedené všeobecné formulácie, avšak bez upresnenia, čím nie je možné preskúmať úvahu súdov o potrebe ochrany práva navrhovateľky...

V prípade navrhovateľky chráni ešte nepreukázané právo, ktoré spochybňujem a ktoré je navyše s vysokou pravdepodobnosťou premlčané...».

Porušenie práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru sťažovateľ vidí v tom, že

«KS Prešov porušil i moje právo na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 Dohovoru, nakoľko postupom OS Poprad v uznesení 7 C 203/2009-356 boli porušené viaceré moje práva. Aj z tohto dôvodu som podal odvolanie. KS Prešov sa však nijako nevysporiadal s mojimi námietkami a argumentmi, kde som o. i. namietal porušenie práva konať pred súdom, len konštatoval, že v čase rozhodovania o mojom odvolaní „neboli zistené dôvody, pre ktoré by malo byť predbežné opatrenie zrušené“. Súd sa len zaoberal návrhom žalobkyne na nariadenie predbežného opatrenia a ňou tvrdenými skutočnosťami, nijako sa nezaoberal mojimi odvolacími dôvodmi.».

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„1. základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 zákona č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky v platnom znení na súdnu a inú právnu ochranu zo strany Okresného súdu v Poprade vydaním uznesenia 7 C 203/2009-356 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 2 Co 125/2011-425 porušené bolo,

2. právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd zo strany Okresného súdu v Poprade odôvodnením rozhodnutia v uznesení 7 C 203/2009-356 v spojení s odôvodnením rozhodnutia v uznesení Krajského súdu v Prešove č. k. 2 Co 125/2011-42 porušené bolo,

3. právo sťažovateľa na účinný ochranný prostriedok podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd zo strany Krajského súdu v Prešove vydaním uznesenia č. k. 2 Co 125/2011-425 porušené bolo,

4. Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje v zmysle ust. § 56 ods. 3 písm. c) Zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v platnom znení pokračovať v porušovaní uvedených základných práv, tu uvedených, a vyhovieť návrhu sťažovateľa na zrušenie predbežného opatrenia zo dňa 10. 5. 2011, čím dôjde k zrušeniu predbežného opatrenia, vydaného Okresným súdom v Poprade č. k. 7 C203/2009-80, a zároveň v zmysle ust. § 56 ods. 3 písm. d) Zákona č. 38/1993 Zb. prikazuje Okresnému súdu v Poprade obnoviť stav pred porušením základných práv,

5. sťažovateľovi Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 Zákona č. 38/1993 Zb. vo výške 5.000,- EUR (slovom päťtisíc EUR), ktoré je Slovenská republika v zastúpení Okresným súdom v Poprade povinná zaplatiť sťažovateľovi do 60 dní od doručenia tohto uznesenia,

6. sťažovateľovi Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 Zákona č. 38/1993 Zb. vo výške 5.000,- EUR (slovom päťtisíc EUR), ktoré je Slovenská republika v zastúpení Krajským súdom v Prešove povinná zaplatiť sťažovateľovi do 60 dní od doručenia tohto uznesenia,

7. Okresný súd v Poprade a Krajský súd v Prešove sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume 323,50 EUR (za dva úkony právnej pomoci podľa § 11 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. a/, b/, § 16 ods. 2 vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z. t. j. 2 x 127,16 + 7,63 EUR x 20% DPH) a to na účet právneho zástupcu sťažovateľa vedený v Slovenskej sporiteľni, a. s....“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa skúmajúc, či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu pred porušením základných práv a slobôd v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy je daná iba subsidiárne, teda iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a základných slobôd nerozhoduje iný súd.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu označených práv rozhodnutím okresného súdu v napadnutom konaní ústavný súd konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnutý postup okresného súdu, keďže jeho rozhodnutie a postup, ktorý jeho vydaniu predchádzal, preskúmal na základe odvolania sťažovateľa krajský súd, ktorý uznesením sp. zn. 2 Co 125/2011 z 20. decembra 2011 napadnuté uznesenie okresného súdu sp. zn. 7 C 203/2009 z 22. septembra 2011 potvrdil.

Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (I. ÚS 103/02, III. ÚS 70/02).

2. Odlišná je situácia týkajúca sa tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 2 Co 125/2011 z 20. decembra 2011. Túto časť sťažnosti treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie označených práv napadnutým uznesením krajského súdu, v sťažnosti vychádza v zásade z dôvodov, ktoré uviedol aj v podanom odvolaní a ktorými sa odvolací súd zaoberal.

Ústavný súd pripomína, že z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov,

ktorých sústavu završuje najvyšší súd (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Zo subsidiárnej štruktúry systému ochrany ústavnosti ďalej vyplýva, že práve všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie práv a slobôd vyplývajúcich z ústavy alebo dohovoru (I. ÚS 4/00), preto právomoc ústavného súdu pri ochrane práva každého účastníka konania nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 13/01) alebo všeobecné súdy neposkytnú ochranu označenému základnému právu sťažovateľa v súlade s ústavnoprocenými princípmi, ktoré upravujú výkon ich právomoci.

Z rozhodnutia krajského súdu vyplýva:

„Odvolací súd v zhode so súdom prvého stupňa konštatuje, že v danom štádiu konania neboli zistené dôvody, pre ktoré by malo byť nariadené predbežné opatrenie zrušené. Je zrejmé, že podanou žalobou sa žalobkyňa vo vzťahu k žalovanému domáha vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ako aj nákladov vynaložených na rekonštrukciu nehnuteľnosti - bytu nachádzajúceho sa v P. na ul. ... ktorý je vo výlučnom vlastníctve žalovaného. Aj v návrhu na nariadenie predbežného opatrenia (č. l. 54) žalobkyňa poukazovala na to, že rozsiahla rekonštrukcia tohto bytu bola vykonávaná už od polovice roka 2005 a teda pred uzavretím manželstva účastníkov a následne aj v dobe trvania ich manželstva s tým, že v tomto smere išlo o investovanie hlavne jej osobných finančných prostriedkov. V dôsledku takto danej skutkovej situácie súdy akceptovali návrh na nariadenie predbežného opatrenia a ani v tomto štádiu konania nie je dôvod pre iné hodnotenie daného stavu. Návrh žalobkyne na vyporiadanie finančných prostriedkov o ktorých tvrdí, že boli jej výlučným vlastníctvom je nepochybne predmetom tohto konania a jeho dôvodnosť v nadväznosti na vykonané dokazovanie potvrdí prvostupňový súd pri rozhodovaní o veci samej.“

Krajský súd vo svojom rozhodnutí jasne a zrozumiteľne odpovedal na všetky námietky sťažovateľa v podanom odvolaní, dostatočným a presvedčivým spôsobom odôvodňuje, prečo zamietol sťažovateľovo odvolanie. Keďže uznesenie krajského súdu nemožno považovať za arbitrárne ani za zjavne neodôvodnené, niet príčiny na to, aby ústavný súd do záverov krajského súdu zasiahol.

Skutočnosť, že sťažovateľ nie je spokojný s posúdením veci krajským súdom, sama osebe nezakladá porušenie ním označených práv (m. m. IV. ÚS 252/04).

Z tohto dôvodu ústavný súd nevidí príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na účinný opravný prostriedok zaručeného v čl. 13 dohovoru, preto bolo treba sťažnosť odmietnuť pre zjavnú neopodstatnenosť.

Ústavný súd berúc do úvahy uvedené skutočnosti rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. mája 2012